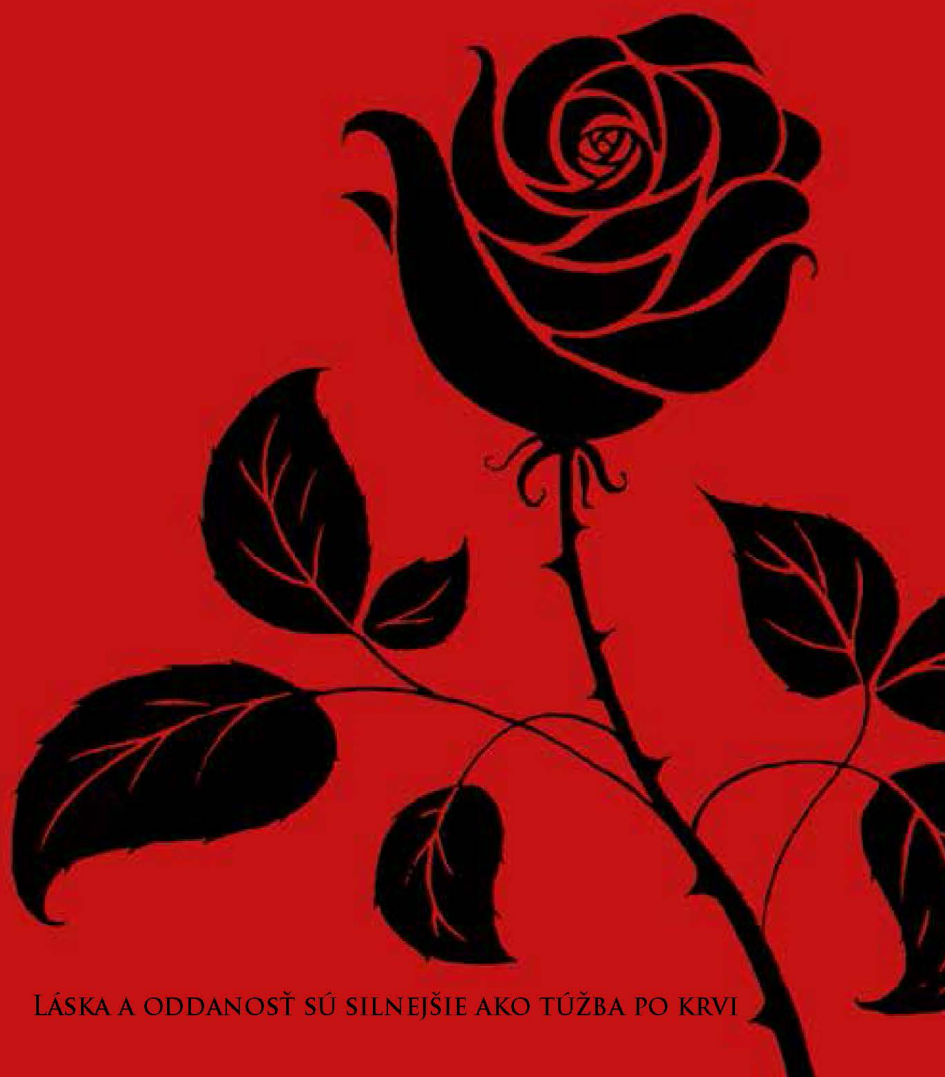

RICHELLE MEAD

UPÍRSKA AKADÉMIA

LÁSKA A ODDANOSŤ SÚ SILNEJŠIE AKO TÚŽBA PO KRVI

UPÍRSKA AKADÉMIA

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria *Upírska akadémia*

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobožkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria *Diamantový dvor*

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

UPÍRSKA
AKADÉMIA

RICHELLE MEAD

sloart

Copyright © 2007 by Richelle Mead

Translation © Soňa Greer 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5494-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Pre Jackie a Caitlin,
moje baby mestskej fantasy.

JEJ STRACH SOM POCÍTILA EŠTE SKÔR, ako som začula jej výkriky.

Jej nočná mora do mňa prúdila a vytriasala zo mňa môj vlastný sen, v ktorom sa mi snívало niečo o pláži a o nejakom super sexi chalanovi, ktorý ma natieral olejom na opaľovanie. Mysel' mi zaplavili scény – patrili jej, nie mne – ohňa a krvi, zápach dymu, pokrútený plech auta. Tieto výjavy ma pohlcovali, dusili ma, až kým mi časť mozgu nepripomenula, že to nie je *môj* sen.

Zobudila som sa a pramienky dlhých tmavých vlasov som mala prilepené na čele.

Lissa ležala na posteli, hádzalo ňou a kričala. Vyskočila som z postele a v okamihu som prekonala tých pár metrov, ktoré nás delili.

„Liss,“ oslovila som ju a silno som ňou zatriasla. „Lissa, zobuď sa.“

Výkriky ustali a vystriedalo ich jemné fňukanie. „Andre,“ zastonala. „Bože.“

Pomohla som jej posadiť sa. „Liss, už tam nie si. Zobuď sa.“

Po chvíľke pomaly otvorila oči a v pološere som videla, ako opäť prichádza k sebe. Jej šialene zrýchlený dych sa utišoval. Hlavu si oprela o moje rameno. Jednou rukou som ju objala a druhou ju hladila po vlasoch.

„Už je dobre,“ utešovala som ju. „Všetko je v poriadku.“

„Zase sa mi o tom snívalo.“

„Ja viem.“

Ešte niekoľko minút sme tam tak mlčky sedeli. Keď som vy-
cítla, že sa upokojila, načiahla som sa k nočnému stolíku medzi
postelami a zažala som lampu. Bohvieako izbu neosvetlila, ale
ani jedna sme nepotrebovali veľa na to, aby sme videli. Svetlo
prilákalo Oscara – kocúra nášho spolubývajúceho –, ktorý vy-
skočil na parapetnú dosku otvoreného okna.

Zďaleka sa mi vyhol – neviem prečo, ale zvieratá nemajú
dampírov veľmi v láske –, vyskočil na posteľ, hlavou sa ob-
trel o Lissu a potichu priadol. Moroji zvieratám nevadili a Lis-
su mali obzvlášť rady. Usmiala sa naňho a poškrabkala ho pod
bradou. Pocítila som, ako sa ešte viac upokojila.

„Kedy si naposledy pila?“ opýtala som sa jej a pozorovala
pritom jej tvár. Svetlú pokožku mala ešte bledšiu ako zvyčaj-
ne. Pod očami mala tmavé kruhy a celá vyzerala nejaká kreh-
ká. V škole bol tento týždeň hotový blázinec a nevedela som si
spomenúť, kedy som jej naposledy dala krv. „Budú to už aj... už
aj viac ako dva dni, nie? Možno tri? Prečo si nič nepovedala?“

Pokrčila ramenami, ale nepozrela sa na mňa. „Bolo toho
na teba veľa. Nechcela som.“

„Kašľať na to,“ povedala som a nastavila som sa do lepšej
pozície. Už mi je jasné, prečo mi pripadá taká vysilená. Keďže
Oscar nechcel byť v mojej blízkosti, zoskočil a vrátil sa k svoj-
mu oknu, odkiaľ mohol všetko pozorovať z bezpečnej vzdia-
lenosti. „Pod, ideme na to.“

„Rose...“

„Tak pod. Spraví ti to dobre.“

Naklonila som hlavu nabok, odhrnula si vlasy a nastavila jej
krk. Všimla som si, že na chvíľku zaváhala, ale pohľad na moje
hrdlo a vidina toho, čo poskytovalo, boli predsa len silnejšie.

Na tvári sa jej objavil vyhladovaný výraz. Pery sa jej jemne roz-
tvorili a odhalili tak tesáky, ktoré mala inak v spoločnosti ľudí
schované. Vytvárali ostrý protiklad k jej ostatným črtám. Vďaka
peknej tvári a svetlým blond vlasom vyzerala skôr ako an-
jel, a nie ako upír.

Keď sa zubami priblížila k mojej holej pokožke, pocítila
som, ako sa mi od strachu zmiešaného s radostným očakáva-
ním rozbúšilo srdce. Nenávidela som, keď som pri tom cítila
radosť, ale nevedela som s tým nič urobiť. Bola to proste moja
slabosť, ktorej som sa nevedela zbaviť.

Poriadne sa do mňa zahryzla a ja som v tom kratučkom ná-
vale bolesti vykrikla. Potom bolesť ustúpila a vystriedala ju
prekrásna, mámivá slasť, ktorá mi opanovala celé telo. Bolo to
krajšie, ako keď som bola opitá alebo nadrogovaná. Lepšie ako
sex – teda aspoň si myslím, keďže som to doteraz nevyskúšala.
Bol to jemnučký závoj čistej, neriedenej slasti, ktorá ma opája-
la príslubom, že všetko na svete bude fajn. Opojenie neustáva-
lo. Chemikálie v jej slinách našartovali moje endorfíny a v tom
momente som stratila pojem o svete a o tom, kto som.

A potom sa to, bohužiaľ, skončilo. Celé to trvalo ani nie mi-
nútu.

Odtiahla sa, a zatiaľ čo si rukou utierala pery, uprene sa
na mňa dívala. „Si v poriadku?“

„Ja... mhm.“ Lahla som si znovu na posteľ, lebo sa mi
od straty krvi točila hlava. „Len si potrebujem trochu pospať.
Som v pohode.“

Pozorovala ma ustarostenými, nefritovozelenými očami.
Postavila sa. „Prinesiem ti niečo pod zub.“

Mojim námietkam sa podarilo nemotorne prepracovať až
k mojim perám, ale kým som zo seba dostala ucelenú vetu, už
bola preč. Len čo sa naše prepojenie prerušilo, opojenie z jej

uhryznutia začalo ustupovať. V žilách mi z neho však predsa len niečo zostalo a pocítila som, ako sa mi na perách sformoval trápny úsmev. Otočila som sa a zbadala som Oscara, ako tam ešte stále sedí na okne.

„Nemáš šajnu, o čo prichádzaš,“ povedala som mu.

Jeho pozornosť však pútal niečo vonku. Prikrčil sa a našuchoril čiernu sršť. Začalo mu mykať chvostom.

Môj úsmev sa pomaly vytratil. Prinútila som sa posadiť. Svet sa okolo mňa roztočil, a tak som radšej chvíľku počkala, kým sa upokojí, a až potom som sa pokúsila postaviť. Keď sa mi to podarilo, opäť ma ovládla nevoľnosť, tentoraz však odmietala ustúpiť. Ale cítila som sa dosť dobre na to, aby som sa prišuchtala k oknu a spolu s Oscarom vykukla von. Nedôverčivo si ma premeral, trochu sa odsunul a potom sa vrátil k tomu, čo ho predtým zaujalo.

Keď som sa vyklonila, ľahký vánok – ktorý bol na jeseň v Portlande nezvyčajne teplý – sa mi pohrával s vlasmi. Ulica bola zahalená do tmy a relatívneho ticha. Boli tri hodiny ráno, prakticky jediný čas, keď sa univerzitný areál aspoň trochu utíši. Dom, v ktorom sme mali uplynulých osem mesiacov prenajatú izbu, sa nachádzal v štvrti plnej starých domov, pričom každá z tých stavieb bola iná. Na druhej strane ulice blikala pouličná lampa a zdalo sa, že každú chvíľu zhasne. Ale aj tak som v jej chabom svetle dokázala rozoznať tvary áut a budov. Pred naším domom som videla siluety stromov a kríkov.

Pozoroval ma nejaký muž.

Od prekvapenia som odskočila od okna. Pri strome stála postava, možno desať metrov od domu, odkiaľ mohol ten človek v pohode vidieť cez okno. Bol tak blízko, že by som ho mohla bez problémov niečím trafiť. Rozhodne bol dosť blízko na to, aby videl, čo sme s Lissou práve robili.

Tieň ho natoľko zahaľoval, že ani s mojím nadmerne vyvinutým zrakom sa mi okrem jeho výšky nedarilo rozlíšiť žiadne črty. Bol vysoký. Naozaj poriadne vysoký. Stál tam len chvíľku, ledva som naňho dovidela, a potom urobil krok vzad a stratil sa v tieni stromov na opačnej strane dvora. Bola som si takmer istá, že som tam zbadala ďalšiu osobu, ktorá sa k nemu pridala pred tým, než ich oboch pohltila tma.

Nech už to bol ktokoľvek, Oscarovi sa nepozdával. S výnimkou mňa sa Oscar znášal s každým, pokiaľ preňho druhá osoba nepredstavovala priame nebezpečenstvo. Ten chlapík, čo stál vonku, Oscara nijako bezprostredne neohrozoval, ale keď predsa len vycítil niečo, čo ho vytočilo.

Niečo podobné tomu, čo cítil aj pri mne.

Pohltil ma mrazivý strach, ktorý takmer – ale nie celkom – vymazal tú krásnu rozkoš z Lissinho uhryznutia. Odstúpila som od okna a bleskove som na seba hodila rifle pohodene na zemi a takmer som pri tom skončila na podlahe. Keď sa mi ich podarilo obliecť, schmatla som svoju a Lissinu bundu a tiež naše peňaženky. Na nohy som si našuchla prvé topánky, ktoré som zbadala, a zamierila som k dverám.

Dolu som ju našla v našej stiesnenej kuchyni, ako snorí v chladničke. Jeremy, jeden z našich spolubývajúcich, sedel pri stole, čelo podopreté dlaňou, a smutne čumel do učebnice matematiky. Lissa sa na mňa prekvapene pozrela.

„Nemala si vstávať.“

„Musíme vypadnúť. Okamžite.“

Zrenice sa jej rozšírili a po malej chvíľke pochopila. „Si si... fakt? Si si istá?“

Prikývla som. Nedokázala som jej vysvetliť, prečo som si tým bola istá. Ale bolo to tak.

Jeremy nás zvedavo pozoroval. „Čo sa deje?“

Niečo mi napadlo. „Liss, vypýtaj si od neho kľúče od auta.“
Pozeral sa raz na jednu, raz na druhú. „O čom to...“

Lissa k nemu bez váhania podišla. Cez naše psychické puto som pocítila jej strach. Ale cítila som aj niečo iné: jej absolútnu vieru v to, že sa o všetko postarám a že budeme v bezpečí. Ako vždy, aj teraz som dúfala, že si jej dôveru zaslúžim.

Široko sa usmiala a zadívala sa Jeremymu do očí. Chvíľu len zízal, ešte stále nechápavo, a potom som spozorovala, ako sa podrobuje. S neprítomným pohľadom sa na ňu zbožne díval.

„Potrebujeme si požičať tvoje auto,“ povedala mu milým hlasom. „Kde máš kľúče?“

Usmial sa a ja som sa zachvela. Voči takejto mentálnej manipulácii som bola veľmi odolná, ale aj tak to na mňa vždy zapôsobilo, keď bola nasmerovaná na niekoho iného. A navyše som celý život počúvala, že sa nesmie používať. Jeremy si siahol do vrečka a podal Lisse kľúče na hrubej červenej retiazke.

„Ďakujem,“ povedala Lissa. „A kde ho máš zaparkované?“

„Na ulici,“ odpovedal zasnene. „Na rohu. Na Brownovej.“
Štyri bloky odtiaľto.

„Ďakujem,“ ešte raz zopakovala a pritom cúvala. „Len čo odídeme, chcem, aby si sa vrátil k štúdiu. Zabudni, že si nás dnes večer videl.“

Pokorne prikývol. Mala som pocit, že by bol kvôli nej aj skočil z útesu, keby ho o to požiadala. Všetci ľudia sa dali mentálne zmanipulovať, ale pripadalo mi, že Jeremy je ešte slabší ako väčšina ľudí. To sa nám momentálne veľmi hodilo.

„Poď,“ povedala som jej. „Musíme si pohnúť.“

Vyšli sme von a vykročili smerom k ulici, ktorú spomenul Jeremy. Ešte stále sa mi z uhryznutia točila hlava a potáčala som sa. Nedarilo sa mi hýbať sa tak rýchlo, ako by som si pria-la. Lissa ma musela párkrát zachytiť, aby som nespadla. Celý

ten čas z nej do mňa prúdila jej úzkosť. Usilovala som sa ju všemocne ignorovať; veď aj ja som sa snažila vyrovnať sa s vlastným strachom.

„Rose, čo urobíme, ak nás chytiť?“ zašepkala.

„Nechytia,“ namietla som rozhorčene. „To nedopustím.“

„Ale ak nás našli?“

„Už aj predtým nás našli. A nechytli nás. Pôjdeme autom na železničnú stanicu a potom sa vydáme do L. A. Stratia stopu.“

Znelo to tak jednoducho. Vždy som všetko zjednodušila, aj keď na tom, že sme na úteku pred ľuďmi, s ktorými sme vyrastali, nebolo nič jednoduché. Žili sme tak už roky. Skrývali sme sa, kde sa dalo, a snažili sme sa popritom dokončiť strednú školu. Akurát sme začali posledný ročník a ubytovanie v univerzitnom areáli nám pripadalo bezpečné. Slobodu sme mali na dosah ruky.

Viac už nič nepovedala a opäť som pocítila, ako jej dôvera vo mňa náhle vzrástla. Takto to medzi nami fungovalo od začiatku. Ja som bola vždy tá rozhodná, ktorá sa o všetko postará, niekedy možno trochu unáhle. Ona bola skôr ten rozumnejší typ, ktorý všetko najprv premyslí a dopodrobna preštuduje a až potom koná. Oba štýly mali svoje uplatnenie, ale v tomto momente bola na mieste bezhlavosť. Na zaváhanie sme nemali čas.

S Lissou sme boli najlepšie kamarátky už od škôlky, keď nás učiteľka spárovala na hodine písania. Nútiť päťročné deti, aby hláskovali *Vasilisa Dragomírová* a *Rosemarie Hathawayová* bolo dosť kruté, a preto sme na to aj patrične zareagovali – teda skôr ja. Hodila som do učiteľky knihu a vynadala som jej do fašistických mŕch. Nemala som šajnu, čo to znamená, ale vedela som, ako zaťat do živého.

Odvtedy sme boli s Lissou nerozlučné kamarátky.

„Počuješ to?“ spýtala sa zrazu.

Chvíľku mi trvalo, kým som zaregistrovala to, čo ona svojimi vycibrenejšími zmyslami zachytila už skôr. Kroky. Rýchle kroky. Zamračila som sa. Ešte nám zostávali dva bloky.

„Musíme bežať,“ povedala som a zároveň som ju chytila za ruku.

„Ale ty predsa nemôžeš...“

„Bež.“

Zobierala som všetku svoju vôľu a sústredila som sa na to, aby som tam na tom chodníku neodpadla. Môjmu telu sa po strate krvi veľmi bežať nechcelo. Alebo to bolo možno tým, že sa ešte stále vyrovnávalo s účinkom Lissiných slín. Ale svaľom som rozkázala, aby sa prestali toľko sťažovať. Pevne som zovrela Lissinu ruku a dali sme sa do behu. Za normálnych okolností by som Lissu dokázala bez akejkoľvek námahy predbehnúť – o to viac, že bola bosá –, ale dnes som sa udržala na nohách len vďaka nej.

Neodbytné kroky boli čoraz hlasnejšie a stále sa približovali. Pred očami sa mi mihali čierne hviezdičky. V diaľke som už mohla rozoznať Jeremyho zelenú Hondu. Bože, keby sa nám len podarilo dostať sa k nej včas.

Keď sme boli asi tri metre od auta, do cesty nám vkročil nejaký muž. Prudko sme zastavili a zároveň som potiahla Lissu za ruku. Bol to *on*, bol to ten chlapík, ktorý nás pozoroval zvonku. Bol od nás starší; mal tak možno dvadsaťpäť, a bol presne taký vysoký, ako som si tipla, tak dva metre, možno o čosi viac. Za iných okolností – povedzme, keby nám nestál v ceste k nášmu zúfalemu úniku – by som si pomyslela, že je super sexi. Hnedé, po ramená dlhé vlasy mal zopnuté do krátkeho chvosta. Tmavohnedé oči. Dlhý hnedý plášť.

Ale jeho príťažlivosť bola teraz úplne bezpredmetná. Stál medzi nami a našou slobodou. Kroky za nami spomalili a bolo mi jasné, že naši prenasledovatelia nás dobehli. Kútikom oka som spozorovala ďalší pohyb, čo znamenalo, že sa k nám blížila ďalší ľudia. Bože. Poslali na nás snáď tucet strážcov. Nemohla som tomu uveriť. Ani sama kráľovná s toľkými nespokojuje.

Keďže sa ma zmocnila panika a logické myslenie mi v tom momente moc nefungovalo, konala som inštinktívne. Pritisla som sa k Lisse, držala som ju za sebou a chránila ju tak pred mužom, ktorý mi pripadal ako ich vodca.

„Nechaj ju na pokoji,“ zavrčala som. „Nedotýkaj sa jej.“

Na tvári mal nečitateľný výraz, ale rukou urobil gesto, ktoré ma malo akože upokojiť, ani keby som bola nejaké divé zviera, ktoré mienil skrotiť.

„Nechcem vám...“

Urobil krok vpred. Zrazu bol až príliš blízko.

Zaútočila som naňho v ofenzívnom manévri, ktorý som nepoužila už dva roky, teda odkedy sme s Lissou utiekli. Ten výpad bol dosť trápny. Bola to akurát ďalšia reakcia, ktorá bola výsledkom inštinktu a strachu. A bola úplne beznádejná. Ten muž je nepochybne skúsený strážca, a nie nejaký nováčik, ktorý ešte neukončil výcvik. A navyše nebol vysilený a na pokračí odpadnutia.

A bol neuveriteľne rýchly. Takmer som zabudla, akí dokážu byť strážcovia rýchli, ako sa dokážu pohybovať a útočiť ako kobry. Odrazil ma, ani keby som bola nejaká mucha, a rukami ma odsotil dozadu. Mala som pocit, že ani nemal v úmysle použiť takú silu – zrejme si ma len chcel udržať od tela –, ale moja nemotornosť mi prekážala v schopnosti zareagovať. Keďže sa mi nepodarilo udržať rovnováhu, začala som pa-

dať v kolmom uhle na chodník, rovno na bok. To bude bolieť. *A poriadne.*

Ale nebolelo.

Ten muž ma síce bleskurýchle zneškodnil, ale zároveň tiež natiahol ruku a zachytil ma, aby som nespadla. Keď som nadobudla rovnováhu, všimla som si, že na mňa uprene hľadí – alebo presnejšie na môj krk. Keďže som bola ešte stále trochu dezorientovaná, hneď mi to nedošlo. Až potom som si pomaličky siahla voľnou rukou na hrdlo a jemne som sa dotkla ranky, ktorú mi spôsobila Lissa. Keď som ruku odtiahla, na prstoch som spozorovala lepkavú tmavú krv. Zahanbila som sa, a tak som potriasla vlasmi, aby mi spadli do tváre. Mám ich husté a dlhé, takže mi úplne zahalili krk. Nechala som si ich narásť presne kvôli tomuto.

Mužove oči ešte chvíľu pobudli na teraz už zahalenej známke po uhryznutí a potom sa nám stretli pohľady. Vzdorovite som sa naňho pozerala a rýchle som sa snažila vymaniť z jeho zovretia. Pustil ma, aj keď mi bolo jasné, že keby chcel, pokojne ma môže držať aj celú noc. Neustále sa mi točila hlava a bolo mi z toho na vracanie. Cúvla som k Lisse a chystala som sa na ďalší útok. Zrazu ma chytila za ruku. „Rose,“ povedala potichu. „Nie.“

Spočiatku jej slová na mňa nijako nezaúčinkovali, ale postupne sa ma začali zmocňovať upokojujúce myšlienky, ktoré ku mne prenikali cez naše puto. Nešlo vyslovene o mentálnu manipuláciu – tú by na mňa nepoužila –, ale zaberalo to. A zároveň mi bolo jasné, že sme sa ocitli v neporovnateľnej menšine a sme rozhodne slabšie. Uvedomila som si, že klásť odpor by nemalo žiaden zmysel. Z tela sa mi vytratilo napätie a rezignovala som.

Ten muž to vycítil a pristúpil k nám bližšie. Pozornosť obrátil na Lissu. Tvár mal pokojnú. Uklonil sa a dokonca sa mu to

podarilo urobiť aj s istou dávkou elegancie, čo bolo vzhľadom na jeho výšku dosť prekvapujúce. „Volám sa Dimitri Belikov,“ predstavil sa. Spozorovala som takmer nebadateľný ruský prízvuk.

„Prišiel som vás odvieť späť
do Akadémie svätého
Vladimíra, princezná.“

AJ NAPRIEK SVOJEJ NENÁVISTI som však musela uznať, že Dimitri Belineviemčo je celkom inteligentný. Keď nás odviezli na letisko a usadili nás do súkromného prúdového lietadla patriaceho Akadémii, stačil mu jeden pohľad a okamžite rozkázal, aby nás rozsadili, keďže si všimol, ako si šepkáme.

„Nedovoľte im, aby sa spolu rozprávali,“ upozornil strážcu, ktorý ma viedol do zadnej časti lietadla. „Stačilo by im päť minút a určite by znovu vymysleli plán na útek.“

Hodila som naňho pohrdavý pohľad a odpochoďovala som. Samozrejme, to nič nemení na tom, že sme ten útek naozaj plánovali.

Ale situácia sa pre nás nevyvíjala bohvieako priaznivo, skôr priala našim záchrancom. Len čo sme vzlietli, naše šance na útek ešte väčšmi poklesli. Aj keby sa stal zázrak a podarilo by sa mi všetkých desiatich strážcov zneškodniť, museli by sme si poradiť s ďalším menším problémom, a to ako sa dostať z lietadla von. Tipovala som, že niekde na palube by sa mali nachádzať padáky, ale aj keby sa nám nebodaj podarilo zvládnuť zoskok, čo bolo dosť nepravdepodobné, ďalší maličký problém súvisel s naším pristátím a s tým, čo by sme si asi potom počali, keďže by to bolo zrejme niekde uprostred Skalistých hôr.

Takže bolo jasné, že z toho lietadla vystúpime, až keď pristaneme v odľahlých lesoch v Montane. Budem musieť niečo vy-

myslieť až tam a dostať nás cez magickú stráž Akadémie a desaťnásobné množstvo strážcov. Pohodička. Žiaden problém.

Aj keď Lissa sedela s tým Rusom vpredu, jej strach ku mne doliehal a bil mi v hlave ako zvon. Moja obava o ňu prehlušila môj hnev. Nemohli ju predsa odvieť znova *tam*, bože, len nie tam. Napadlo mi, či by možno Dimitri trochu nezaváhal, keby aj on pocítil to, čo cítim ja, a keby vedel všetko to, čo ja. Asi nie. Asi by mu to bolo jedno.

Jej emócie zosilneli natoľko, až som mala podchvíľou zvláštny dezorientujúci pocit, že sedím na jej sedadle, že som dokonca v jej koži. Toto sa stalo už aj predtým. Niekedy, väčšinou bez varovania, ma vtiahla rovno do svojej hlavy. Vedľa mňa sa nachádzala Dimitriho vysoká postava a ruka – jej ruka – uchopila fľašu s vodou. Naklonil sa dopredu, aby niečo zodvihol, odhaliac tak šesť drobných symbolov, ktoré mal vytetované na zátylku: boli to *molnijské* značky. Vyzerali ako dva prúžky prekrížených bleskov vytvárajúcich písmeno X. Každý jeden symbolizoval strigoja, ktorého zabil. Nad nimi bola krivka v tvare hada a tá zase znamenala, že je strážca. Bol to symbol oddanosti a prísľubu.

Zažmurkala som a s tvárou skrivenou do vynaloženého úsilia sa mi podarilo opäť vhuľnúť do vlastnej hlavy. Nenávidela som to. Cítiť Lissine emócie bola jedna vec, ale vkľznuť do nej bolo čosi úplne iné a obe sme to neznášali. Ona to pociťovala ako narúšanie jej súkromia, a tak som jej o tom väčšinou ani nepovedala. Ani jedna sme to nemohli ovplyvniť. Jednoducho, aj takto sa prejavovalo naše psychické puto. Puto, ktoré sme ani jedna celkom nechápali. O psychickom prepojení medzi strážcami a ich morojmi kolovali legendy, ale ani raz v nich nebolo spomenuté niečo takéto. Vyrovnávali sme sa s tým, ako sme najlepšie vedeli.